

DOKĄD PROWADZI NIEWIARA W JEZUSA Z NAZARETU JAKO CHRYSYTA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO MARKA (MK 6, 1-6)

Jezus przyszedł do swego rodzinnego miasta. A towarzyszyli Mu Jego uczniowie. Gdy nadszedł szabat, zaczął nauczać w synagodze. A wielu, przysłuchując się, pytało ze zdziwieniem: „Skąd On to ma? I co za mądrość, która Mu jest dana? I takie cuda dzieją się przez Jego ręce. Czy nie jest to cieśla, syn Maryi, a brat Jakuba, Józefa, Judy i Szymona? Czyż nie żyją tu u nas także Jego siostry?” I powątpiewali o Nim.

A Jezus mówił im: „Tylko w swojej ojczyźnie, wśród swoich krewnych i w swoim domu może być prorok tak lekceważony”. I nie mógł tam działać żadnego cudu, jedynie na kilku chorych położył ręce i uzdrowił ich. Dziwił się też ich niedowiarstwu. Potem obchodził okoliczne wsie i nauczał.

Oto słowo Pańskie.

PYTANIA DO DZIELENIA:

1. Na ile przypominam Jaira i kobietę szukającą Jezusowej mocy i mądrości, a na ile mieszkańców Nazaretu powątpiewających o Nim?
2. Jakie są konkretne formy mojego szukania mądrości i mocy Bożej?
3. Czy odkrywam obecność Chrystusa w moim Kościele parafialnym (w mojej miejscowości), czy szukam go gdzieś indziej? Dlaczego?

KOMENTARZ

Jezus przyszedł do swego rodzinnego miasta. A towarzyszyli Mu Jego uczniowie (Mk 6, 1)

Jezus opuścił dom przełożonego synagogi, Jaira, i przybywa do rodzinnej miejscowości – do Nazaretu. Ewangelista Marek podkreśla obecność uczniów u boku Jezusa, który naucza w swej ojczyźnie. Doświadczenie wszystkiego co czynił i mówił Jezus będzie miało duże znaczenie dla ich przyszłej pracy misyjnej.

Gdy nadszedł szabat, zaczął nauczać w synagodze (Mk 6, 2)

Jezus wykorzystuje kult sprawowany w synagodze, jako miejsce swego nauczania. Podobnie uczynił już wcześniej (Mk 1, 21). Synagoga w Nazarecie to jedna z wielu synagog w Galilei, do której Jezus wszedł, aby nauczać. Podkreśla tym samym ciągłość między nauczaniem płynącym z ksiąg Starego Testamentu a nauką o Królestwie Bożym, które On głosi. Teraz czyni to wobec osób najbliższych sobie – rodaków. Naucza ich jako ktoś dobrze znany i szanowany w całej okolicy.

Wielu, przysłuchując się, pytało ze zdziwieniem: «Skąd On to ma? I co za mądrość, która Mu jest dana?» (Mk 6, 2)

Ewangelista podkreśla, że również w synagodze w Nazarecie Jezusowe nauczanie wzbudziło podziw, jak w wielu innych miejscach (Mk 1, 22; 11, 18). Zdumienie, o którym tu mowa, to reakcja typowa w obliczu działania mocy nadprzyrodzonej, zwłaszcza cudów, które

Jezus czynił. Pada tutaj pytanie o źródło Jezusowej mądrości. Mieszkańcy Nazaretu nie uświadamiają sobie faktu, że moc i mądrość Jezusa pochodzą od Boga.

I takie cuda dzieją się przez Jego ręce! (Mk 6, 2)

Ewangelista Marek, zwraca uwagę na Boską moc, którą dysponują ręce Jezusa. Mieszkańcy Nazaretu mają świadomość, że cuda pochodzą od Boga. Nie są jednak w stanie uznać, że wyzwalająca i zbawcza moc Boga działa przez ręce Jezusa.

Czy nie jest to cieśla, syn Maryi, a brat Jakuba, Józefa, Judy i Szymona? Czyż nie żyją tu u nas także Jego siostry? (Mk 6, 3)

Oczywistej prawdzie o Bożej mądrości i mocy Jezusa mieszkańcy Nazaretu przeciwstawiają jeszcze bardziej oczywistą, własną prawdę o Jego człowieczeństwie. Czterej „bracia” Jezusa noszą imiona patriarchów Izraela. Widać, że rodzina Jezusa była bardzo pobożna, mocno związana z dziejami Izraela. Rzeczownik „bracia” (hebr. *'ahim*; gr. *adelphoi*) w odniesieniu do krewnych Jezusa także w wielu innych tekstach (Mk 3, 31-35; J 2, 12) należy interpretować przez pryzmat słownictwa hebrajsko-aramejskiego. Istnieją liczne teksty żydowskie, w których rzeczownik „brat” oznacza nie tylko brata przyrodniego, ale także kuzynów i dalszych krewnych. Poza tym język aramejski nie zna innego słowa niż „brat” na oznaczenie krewnego.

I powątpiewali o Nim (Mk 6, 3)

Dla mieszkańców Nazaretu pokrewieństwo i bliskość Jezusa stały się tym, co przeszkadzało im uznać Jego autorytet jako ich Nauczyciela. Najlepiej ten sens czasownika widać w Wielki Czwartek, gdy Jezus zostanie aresztowany: „wy wszyscy zwątpicie we Mnie tej nocy” (Mt 26, 31). Jego bezbronność sprawi, że straci w oczach swoich uczniów autorytet Mesjasza.

A Jezus mówił im: «Tylko w swojej ojczyźnie, wśród swoich krewnych i w swoim domu może być prorok tak lekceważony» (Mk 6, 4)

Czasownik „lekceważyć” wyraża tutaj istotę ich postawy wobec Jezusa, ich powątpiewania o Nim. Znamienne jest to, że św. Marek odnosi prawdę tej sentencji nie tylko do rodaków, ale także do dalszych krewnych i domowników. Kontynuuje tym samym myśl, którą wyraził już wcześniej: „Gdy to posłyszeli Jego bliscy, wybrali się, żeby Go powstrzymać. Mówiono bowiem: «Odszedł od zmysłów»” (Mk 3, 21). Uznali Go za pozbawionego zdrowego rozsądku. Dopiero po zmartwychwstaniu „bracia” Jezusa uwierzą w Niego.

I nie mógł tam działać żadnego cudu, jedynie na kilku chorych położył ręce i uzdrowił ich (Mk 6, 5)

Ewangelista Marek nie stawia pod znakiem zapytania cudotwórczej, Boskiej mocy Jezusa. Niewiara ludzi nie ma wpływu na nią. Podkreśla on zbawczy charakter cudów Jezusa, czyli ich ukierunkowanie na zbawienie człowieka. A ono nie jest możliwe bez wcześniejszej wiary – otwarcia się człowieka na moc Jezusa i zaufania do Niego.

Dziwił się też ich niedowiarstwu (Mk 6, 6)

Jedynie w tym zdaniu, nigdzie indziej w Ewangelii Markowej, jest mowa o tym, że Jezus „dziwił się”. Ewangelista wskazuje na niezwykle głęboką, prawdziwie ludzką, emocjonalną reakcję Jezusa w obliczu niewiary. W pozostałych przypadkach ludzie „dziwili się” słowom i czynom Jezusa. Tutaj Jezus dziwi się niewierze ludzi.

KONTEMPLACJA

NIEWIARA W JEZUSA Z NAZARETU I NIEWIARA W KOŚCIÓŁ

W misternie zbudowanej perykopie 6,1-6a ewangelista Marek pokazuje, na czym polega istota niewiary w Jezusa z Nazaretu jako Mesjasza, posłanego od Boga. Na czym w gruncie rzeczy polega odrzucenie Jezusa jako Chrystusa? Mówi o tym głównie w drugiej serii pytań: jak w rzemieślniku i synu Maryi, otoczonym dobrze znanymi krewnymi, można uznać Męża Bożego? Czy Bóg może objawiać się w tak zwykłym człowieku? Akurat w Nazarecie? W tej najzwyklejszej miejscowości, zupełnie nieznannej z wcześniejszych dziejów objawiania się Boga swemu ludowi?

Ludzie znani ze swej pobożności i przywiązania do wiary w Boga patriarchów (na co wskazują ich imiona, przytoczone przez ewangelistę) nie są w stanie rozpoznać Boga, Jego mądrości i mocy, w Jezusie, swoim krewnym i rodaku, obecnym pośród nich – teraz. Tymczasem orędzie, które Bóg kieruje do człowieka, i wybawiające z niewoli grzechu i śmierci działanie Boga – docierają do człowieka nie inaczej jak w tym właśnie konkretnym Człowieku, którego imię, codzienna praca, krewni i najbliższa rodzina jest dobrze znana. Dokładnie mówiąc – w Jezusie z Nazaretu! Na tym właśnie polega wyjątkowość religii chrześcijańskiej – jest wiarą w Boga, który stał się człowiekiem (J 1, 14). Co więcej, człowiekiem bardzo skromnym i pokornym, żyjącym w określonym miejscu i czasie. Na tym polega paradoks – tylko w Jezusie z Nazaretu Bóg spotyka człowieka a człowiek Boga. Tylko w Nim Bóg mówi i zwraca się ze swym ostatecznym przesłaniem do wszystkich ludzi. Tylko w Nim Bóg podejmuje definitywne działania mające na celu zbawienie każdego człowieka, wszystkich czasów i miejsc na świecie. Aby nie potknąć się o ten niesłychany paradoks, nie zamknąć się na Boga, potrzebna jest wiara – i to wiara w Boga, który stał się prawdziwym człowiekiem – w Jezusie Chrystusie.

Jezus mówi: „Kto Mnie widzi, widzi Ojca” (J 14, 9). Mądrość i zbawcza moc Boga ofiarowane są ludziom tylko w Jezusie i w Jego działaniu. Co jest tym „miejscem”, w którym dzisiaj człowiek może rozpoznać Boga, który objawił się w Chrystusie? Niemiecki teolog Gerhard Lohfink wyjaśnia, że Chrystusowe wezwanie: „Chodź i zobacz!” może być kontynuowane w Kościele, a nawet kontynuowane być musi. II Sobór Watykański nazywa Kościół „ludem mesjańskim”. Znaki Mesjasza nie ograniczają się zatem do Jezusa, lecz kontynuowane są w Kościele, ciągle się ujawniają i chcą być oglądane. Perykopa o niewierze mieszkańców Nazaretu jest dla nas ostrzeżeniem, byśmy nie popadli w podobny stan niewiary w odniesieniu do Chrystusa żyjącego i obecnego w Kościele. Dobrze znamy osoby należące do Kościoła, ich zajęcia codzienne, wszystkie ograniczenia... A równocześnie ten właśnie Kościół (wspólnota), żyjący w tym konkretnym miejscu (parafia), jest dla mnie miejscem, w którym Bóg do mnie mówi i gdzie działa Jego zbawcza moc. Jaka mądrość Boża została mi ostatnio objawiona w mojej wspólnotce wiary, w moim kościele parafialnym? Jaka moc Boża (łaska) została mi w ostatnim czasie w niej właśnie zaofiarowana?